

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7C/60/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115229159
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8115229159.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinou Melníkovou v právnej veci žalobcu: R. R., V.. XX.XX.XXXX, P. XXX XX P., T. X, zast. JUDr. Helenou Knopovou, advokátkou, Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody s prísl., takto

rozhodol:

Súd konanie o zaplatenie sumy 4.000,- eur zastavuje.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamieta.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobcovi bude vrátená záloha zložená v tomto konaní pod ZK 9/18 vo výške 50,- eur.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa pôvodne podanou žalobou na Okresný súd Prešov dňa 3.12.2015 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 34.745,95 eur a nahradiť trovy konania s tým, že po začatí konania súdu uviedol, že žalobu v časti nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur berie späť a v tejto časti žiada konanie zastaviť. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 29.05.2012 uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bardejove, Odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie Policajného zboru v Bardejove, sp.zn. ČVS: ORP-127/BJ-BJ-2012 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo voči nemu začaté trestné stíhanie z prečinu nebezpečné prenasledovanie podľa § 360a ods. 1, písm. b), písm. c) Trestného zákona. Trestným rozkazom Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2013 zo dňa 12.07.2013 ho súd uznal vinným podľa bodu 1, 2 obžaloby okresného prokurátora zo: 1. Spáchania prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona a 2. Prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, a bol odsúdený podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 156 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 41 ods. 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon tohto trestu mu bol podmienienečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bola stanovená skúšobná doba v trvaní 2 (dvoch) rokov. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona mu bola uložená povinnosť nepriblížiť sa k poškodenej R.. R. E., V.. X.X.XXXX, na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydli. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému I. Y., P. T., Č.. XXX/X, X., N.. P. škodu v sume 227,- eur. Proti tomuto trestnému rozkazu podal odpor a následne rozsudkom Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2013 zo dňa 15.4.2013 bol opätovne uznaný vinným v bodoch 1, 2 obžaloby a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a výkon tohto trestu mu bol podmienienečne odložený na

skúšobnú dobu 2 rokov. Bola mu uložená povinnosť nepriblížiť sa k poškodenej R.. R. E. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydlija a uložená povinnosť zaplatiť poškodenému I. Y. T. XX,XX F.. Proti citovanému rozsudku podal odvolanie a Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 23Tov/9/2014 zo dňa 18.11.2014 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Tr. poriadku tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 1 rozsudku a v celom výroku o treste a o uložených povinnostiach. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. bol podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prešov č. 1 Pv 387/13-4 zo dňa 04.07.2013, pretože skutok nie je trestným činom. Bol odsúdený pri nezmenenom výroku o vine v bode 2 napadnutého rozsudku podľa §§156 ods. 1 a 364 ods. 1 Tr. zák. za použitia §§ 3 písm. j), 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. s použitím §56 ods. 1, 2 Tr. zák. k peňažnému trestu vo výške 300,- eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. mu pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol mu ustanovený náhradný trest odňatia slobody na 1 mesiac. Výroky o náhrade škody zostali týmto zrušením nedotknuté. Ďalej v žalobe uviedol, že zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci umožňuje občanovi uplatniť si škodu spôsobenú mu štátom za určitých podmienok. Na základe uvedeného a v zmysle § 3 ods. 1 písm. a), b), c), d) cit. Zákona určuje zákon rozsah zodpovednosti štátu, ktorú pre náš prípad rozhodujúce taktó: Podľa § 3 ods. 1 písm. a) pokladá za nezákonné rozhodnutia vo veci vedenej proti nemu a to Rozhodnutie o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, sp.zn. PPZ-42/BOK-S-2009, zo dňa 12.12.2009.

2. Ďalej uviedol, že v zmysle č. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem prípadu, ak ide o zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní. V zmysle čl. 5 ods. 5 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý Slovenská republika ratifikovala spôsobom ustanoveným zákonom, každý kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami čl. 5, má právo na odškodnenie. Rozsah náhrady škody, ktorej vznik musí byť v príčinnej súvislosti s protiprávnym zatknutím spočíva v náhrade materiálnej ujmy ako aj v náhrade ujmy morálnej. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na vykonanie ktorých nie je potrebný zákon, medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonom. Dňa 25.3.2015 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálna prokuratúra mu listom zo dňa 25.8.2015 oznámila, že jeho žiadosť odmieta ako nedôvodnú. Ďalej uviedol, že podľa § 17 ods. 1 vo veci náhrady skutočnej škody a ušlého zisku si uplatňuje náhradu škody za ušlú mzdu od 01.09.2012 do 30.12.2014 vo výške 15.021,98 eur. Podľa § 17 ods. 2 vo veci náhrady škody - nemajetkovej ujmy, si uplatňuje nárok na náhradu škody vo výške 16.885,- eur. Túto časť náhrady škody si uplatňuje podľa § 17 ods. 3 písm. a) výška škody sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; podľa § 17 ods. 3 písm. b) - výška škody sa určuje s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; podľa § 17 ods. 3 písm. c) - závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; podľa § 17 ods. 3 písm. d) - závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Spolu s taktó upravenou výškou škody si uplatňuje aj náhradu škody podľa § 18 ods. 1-3 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 2.838,97 eur ako aj trovy právneho zastúpenia uhradené advokátovi. Ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 cit. Zákona si uplatňuje vo výške 15.021,98 eur spočívajúci v 50 % ušlej mzdy, ktorú by bol dosiahol v prípade, ak by nebol z dôvodu trestného stíhania poberal len 30 % mzdy, a to za obdobie od 1.9.2012 do 31.12.2014. Po vznesení obvinenia mu bol dočasne pozastavený výkon štátnej služby a personálnym rozkazom PR RPV č. 7 224 zo dňa 6.8.2012 bol postavený mimo službu s platnosťou od 1.9.2012. Od 1.7.2013 bol premiestnený z veliteľstva v Prešove na podriadenú rotu v Michalovciach ako veliteľ družstva, a to do 1.1.2015, kedy na vlastnú žiadosť odišiel. Dostával len 30 % platu, a to od 1.9.2012 do 30.12.2013 mesačne sumu 453,- eur a od 1.1.2014 do 31.12.2014 mesačne sumu 469,- eur. V prípade, že by mu bola vyplácaná mzda v plnej výške, poberal by od 1.9.2012 do 30.12.2013 mesačne sumu 1.510,- eur a od 1.1.2014 do 31.12.2014 sumu 1.563,33 eur. Za obdobie od 1.9.2012 do 31.12.2014 mu mala byť vyplatená suma 42.919,96 eur, ale v skutočnosti spolu obdržal sumu 12.876,- eur. Rozdiel činí 30.043,96 eur. Nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 2 písm. a) - d) cit. zákona si uplatňuje z dôvodu, že bol postavený mimo službu a následne poberal len 30 % platu a z tohto dôvodu sa dostal nie vlastnou vinou do veľmi zlej finančnej situácie. Má vyživovaciu povinnosť, splácal lízing auta a nezvládal splácať svoje záväzky. Musel zrušiť mobil, internet a z Bardejova sa presťahoval

k sestre do Košíc, pretože nemal ani na nájomné. Bola zničená jeho povesť, prišiel o priateľov, kolegov. Otvorene mu nič nepovedali, ale videl na nich, že ho odcudzujú, vyhýbajú sa mu. Stále za ním chodili policajti, doručovali mu poštu a jeho kvalita života bola podstatne znížená. Bol vo veľmi zlom psychickom stave a z tohto dôvodu sa zhoršil jeho zdravotný stav. Mal veľké bolesti a z tohto dôvodu bol dňa 4.3.2014 operovaný a boli mu odstránené veľké prolaborované hemoroidy. Nemal finančné prostriedky na operáciu, tak si musel na operáciu požičať peniaze od sestry. Za operáciu zaplatil 64,- eur a taktiež uhradil doplatky za lieky. Z vyššie uvedených dôvodov si uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 16.885,- eur.

3. Náhrada škody podľa § 18 ods. 1-3 cit. Zákona spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vyúčtovaných v zmysle Vyhlášky č. 655/2004 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, a to advokátom si uplatňuje nasledovne: trovy vyúčtované JUDr. Branislavom Bognerom, advokátom so sídlom Vajanského 9, Trenčín v zmysle faktúry č. 2014/10/02 v sume 250,- eur a faktúry č. 2014/11/01 v sume 350,- eur, spolu 600,- eur; trovy vyúčtované JUDr. Tatianou Vorobelovou, so sídlom Bajzova 2, Košice v zmysle vyúčtovania zo dňa 27.11.2014 vo výške 1.538,97 eur a trovy vyúčtované Mgr. Danielom Sopkom, so sídlom Floriánska 16, Košice v zmysle vyúčtovania zo dňa 23.3.2015 vo výške 700,- eur. Poškodenie dobrého mena jeho ako aj jeho rodiny ako aj spoločenskú ujmu, ktorá mu vznikla preukáže výpoveďami členov svojej rodiny ako aj množstvom svedkov.

4. K žalobe žalobca doložil tieto dôkazy:

5. Uznesenie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove zo dňa 29.5.2012 ČVS:ORP-127/BJ-BJ-2012, ktorým podľa § 206 ods. 1 Tr. por. bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a c) Tr.zák. z dôvodu, že obvinený R. R. - ďalej v tomto konaní ako žalobca - od začiatku roka 2012 do 26.03.2012 intenzívne prenasledoval R.B. E., V. X.X.XXXX, B.. P. P., C.. Y. Č. XX tak, že vyhľadával jej osobnú spoločnosť na miestach, kde ju môže obvykle stretnúť a to v práci, pri zaparkovanom vozidle po skončení pracovnej doby, pri jej kožnej lekáre, nákupných centrách, klzisku, hlavne v meste Bardejov a inde, sústavne ju kontaktoval prostredníctvom mobilného telefónu a mailových správ proti jej vôli, čím takto podstatným spôsobom zhoršoval kvalitu jej života, obmedzoval ju v obvyklom spôsobe života a doposiaľ vzbudzuje dôvodnú obavu o jej život a zdravie, kde dňa 6.3.2012 okolo 14.05 hod. na parkovisku pri živnostenskom dome na C.. E. I. L. P. pri otvorení svojho vozidla diaľkovým ovládaním obv. R. R., ktorý tam bol ukrytý, bez súhlasu R. E. nasadol na predné sedadlo do jej vozidla a rozkazovačným tónom ju vyzval, aby nasadla, čo neurobila a po zavolaní na číslo 158 z miesta odišiel preč. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4 Tv4/13 vyplýva že voči uvedenému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá.

6. Uznesenie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove zo dňa 29.5.2012 ČVS:ORP-236/BJ-BJ-2012, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku začaté stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona z dôvodu, že obv. R. R. dňa 9.4.2012 v čase okolo 12.30 hod. na parkovisku pred obchodným domom X. V. C. R. L. P. fyzicky napadol poškodeného I. Y., V. XX.XX.XXXX, B.. P. X., C.. T. XXX/X, N.. P. tak, že ho jedenkrát udrel päťou do oblasti hlavy, počas toho ako sa snažil chrániť pred obv. R. R. tým, že zatváral pred ním dvere na svojom osobnom motorovom vozidle zn. Š. N. F.Č.: P.-XXX P. na strane vodiča, čím mu takto spôsobil zhmoždenie ľavej časti tváre v oblasti jarmového oblúka s dobou liečenia v trvaní 16 dní od 10.4.2012 do 26.4.2012. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4 Tv4/13 vyplýva, že voči uvedenému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá.

7. Trestný rozkaz Okresného súdu Prešov č.k. 4Tv/4/2013 zo dňa 12.7.2013, ktorým bol žalobca uznaný za vinného za dva skutky a to za prečin nebezpečné prenasledovanie podľa § 306a ods. 1) písm. b) a c) Tr. zákona a prečin výtržníctvo podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody.

8. O podanom odvolaní voči predmetnému rozsudku rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 18.11.2014, ktorým obžalovaného -v tomto konaní žalobcu zo skutku 1 oslobodil a pokiaľ ide o skutok 2, tento výrok ostal nezmenený. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že spod skutku 1 bol žalobca oslobodený z dôvodu, že jeho konanie nenaplnilo všetky zákonné znaky prečinu nebezpečného prenasledovania.

9. K žalobe bolo doložené aj potvrdenie advokáta JUDr. Branislava Bognera zo dňa 25.11.2014, ktorým potvrdil, že žalobca mu do uvedeného dňa uhradil v celom rozsahu trovy v zmysle dohody za právne zastúpenie, ktoré mu poskytol. K tomuto potvrdeniu boli priložené faktúry vyúčtované JUDr. Branislavom Bognerom, advokátom a to: na sumu 250,- eur a 350,- eur s popisom služby: zastupovanie v trestnom konaní vedenom pred Krajským súdom Trenčín. Taktiež bolo predložené vyúčtovanie advokáta JUDr. Tatiany Vorobelovej zo dňa 27.11.2014, ktorá žalobcovi vyúčtovala odmenu za právne služby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 4Tv/4/2013, podľa ktorého výška tohto vyúčtovania predstavuje sumu 1.538,97 eur, na ktorú bola poskytnutá záloha vo výške 1.335,29 eur, s tým, že doplatok predstavoval sumu 203,68 eur. Toto vyúčtovanie obsahu rozpis úkonov s vyúčtovaním odmeny podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z a taktiež potvrdenie advokáta Mgr. Daniela Sopku, ktorý potvrdil, že žalobca mu uhradil sumu 700,- eur ako zmluvnú odmenu za poskytovanie právnych služieb v trestnej veci vedenej pod sp.zn. UVP-PO-49/OOaDTČ-2012 s výslovným uvedením vykonaných úkonov, bez uvedenia konkrétnej sumy pri jednotlivých úkonoch.

10. Žalobca dňa 25.3.2015 Ministerstvu spravodlivosti SR predložil návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 34.745,95 eur a to z totožných dôvodov ako sú uvedené v žalobe, s tým, že z dôvodu, že táto žiadosť bola adresovaná nesprávnemu orgánu, táto žiadosť bola odstúpená Generálnej prokuratúre. Na túto žiadosť o náhradu škody odpovedala Generálna prokuratúra listom zo dňa 25.8.2015, v ktorom uviedla, že žalobca bol trestne stíhaný pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) Tr. zák., neskôr bol spod obžaloby oslobodený. Podľa § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má právo na náhradu škody účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní, pričom právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je možné uplatniť len vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Právo na náhradu škody možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Uznesenie o vznesení obvinenia vydal príslušník PZ Okresného riaditeľstva Bardejov, obvodného oddelenia a nie prokurátor. Teda nebolo vydané prokuratúrou. Uznesenie o vznesení obvinenia nikdy nebolo zmenené ani zrušené pre jeho nezákonnosť. Uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou a do dnešného dňa nebolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom. Uplatnený nárok žalobcu považujú sa sporný a poukazujú na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutiami prokuratúry a vznikom uplatňovanej škody. Postup a rozhodnutia Okresnej prokuratúry Bardejov a Okresnej prokuratúry Prešov v danej trestnej veci považujú za zákonné, ktoré neboli príčinou vzniku škody ako uvádza žalobca. Vzhľadom na uvedené zistenia bola žiadosť žalobcu odložená.

11. Vzhľadom na túto odpoveď žalobca opätovne požiadal Ministerstvo spravodlivosti o prerokovanie nároku na náhradu škody ako príslušného orgánu z dôvodu, že titulom nároku na náhradu škody je trestný rozkaz Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2013 zo dňa 12.7.2013 a rozsudok Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2013 zo dňa 15.4.2013.

12. Pôvodne žaloba bola podaná na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9C/478/2015, pričom na základe rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Ncc/3/2016 boli sudcovia Okresného súdu Prešov vylúčení z prejednávania a rozhodnutia danej právnej veci a vec bola prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Okresného súdu Vranov nad Topľou. Okresnému súdu Vranov nad Topľou bol spis doručený dňa 30.03.2016.

13. Pôvodne žalobca podal žalobu voči žalovanému a to Slovenskej republike, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom počas konania opravil označenie žalovaného ako SR - zastúpená Generálnou prokuratúrou SR z dôvodu, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. e) Zákona č. 514/2013 je orgánom konajúcim v mene štátu Generálna prokuratúra SR. O tomto návrhu rozhodol prvoinštančný súd uznesením zo dňa 3.2.2017, ktorým pripustil zámenu strán sporu a to aby z konania vystúpila žalovaná Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR a aby na jej miesto vstúpila Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky.

14. V písomnom vyjadrení k žalobe žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že v prvom rade poukazuje na § 5 a § 6 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa ktorých má právo na náhradu škody účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní, pričom právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným

rozhodnutím je možné uplatniť len vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, príslušným orgánom. Právo na náhradu škody možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Uznesenie o vznesení obvinenia vydal príslušník OOPZ Bardejov a nie prokurátor a teda nebolo vydané prokuratúrou. Uznesenie o vznesení obvinenia nikdy nebolo zmenené ani zrušené pre jeho nezákonnosť. Uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou a do dnešného dňa nebolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom. Uplatnený nárok žalobcu považuje za sporný a poukazuje na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím prokuratúry a vznikom uplatňovanej škody. Postup a rozhodnutia Okresnej prokuratúry Bardejov a Okresnej prokuratúry Prešov v danej trestnej veci považuje za zákonné, ktoré neboli príčinou vzniku škody ako uvádza žalobca. Dôkazná situácia umožňovala v konkrétnom štádiu trestného konania vzniesť žalobcovi obvinenie a rovnako podať obžalobu, čo v konečnom dôsledku potvrdzujú rozhodnutia Okresného súdu Prešov i keď neprávoplatné a to Trestný rozkaz 4Tv/4/2013 a neskorší Rozsudok 4Tv/4/2013. Obžalovaný bol i po rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne v konečnom dôsledku odsúdený a to za trestné činy podľa § 156 ods. 1, § 364, ods. 1 Trestného zákona a teda je zrejmé, že škoda, ktorá mu vznikla v súvislosti s psychickou, morálnou, zdravotnou ujmu, by mu rovnako vznikla aj v dôsledku trestného stíhania iba za skutok, za ktorý bol nakoniec právoplatne odsúdený. K časti uplatneného nároku spočívajúceho v poberaní len časti platu uviedol, že rovnaký postup by bol voči žalobcovi zo strany nadriadených uplatnený aj pri neexistencii uznesenia Okresnej prokuratúry Bardejov, nakoľko mu bolo vznesené obvinenie rovnako za skutok, za ktorý bol v konečnom dôsledku právoplatne odsúdený.

15. V replike právny zástupca žalobcu uviedol, že v predmetnom konaní je žalovaným Slovenská republika ako pasívne legitimovaný subjekt. Štát ako zodpovedný subjekt pritom nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Týmto subjektom je orgán štátu alebo orgán spoločenskej organizácie, na ktorú sa preniesli úlohy štátneho orgánu. Z dikcie § 4 ods. 1 písm. b), písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu v prípravnom konaní a podal v trestnej veci obžalobu. Nie je preto na mieste argumentácia, že uznesenie o vznesení obvinenia nevydal prokurátor ale príslušník policajného zboru a vzhľadom na vyššie uvedené v tomto prípade takáto argumentácia ani pred súdom neobstojí. Poukázal na rozhodnutie vyšších súdov v podobných veciach, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/48/2013 zo dňa 4.7.2013. Totožný právny záver vyslovil aj Najvyšší súd SR v rozsudku č.k. 8Cdp/289/2014 zo dňa 14.10.2015, v zmysle ktorého, ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci je od 1.1.2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti. Ďalej žalovaný namietal, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nikdy zmenené ani zrušené pre jeho nezákonnosť. Z právnych záverov súdnej judikatúry vyplýva, že oslobodenie spod obžaloby v trestnom konaní má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. V súlade s ustálenou súdnou judikatúrou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu (napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 1Cdo/53/1993 zo dňa 8.6.1993). Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné konanie, nemení nič na tom, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Z toho dôvodu je aj v tomto smere tvrdenie žalovaného nesprávne a irelevantné. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že v predmetnom konaní je daná aj príčinná súvislosť medzi rozhodnutím prokuratúry a vznikom škody. Žalovaný ďalej uvádza, že dôkazná situácia umožňovala v konkrétnom štádiu trestného konania vzniesť žalobcovi obvinenie a rovnako podať obžalobu, pričom ďalej uvádza, že to potvrdzujú rozhodnutia Okresného súdu Prešov, ktoré ale nie sú právoplatné - Trestný rozkaz 4Tv/4/2013 a Rozsudok 4Tv/4/2013. Žalovaný v žiadnom prípade nemôže opierať svoje tvrdenia o neprávoplatné a navyše zrušené rozhodnutia. K tomuto poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.9.2014, sp.zn. 8Cdo/53/2014, podľa ktorého nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa však štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup takých orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že vznesením obvinenia za prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a písm. c) Trestného poriadku,

mu bola vzhľadom k oslobodzujúcemu rozsudku spôsobená škoda, a to jednak škoda spočívajúca v ušlej mzde, škoda vyplývajúca z nemajetkovej ujmy a taktiež škoda z titulu trov právneho zastúpenia uhradeného advokátovi, ktoré pri uplatňovaní svojich práv musel vynaložiť.

16. Žalovaný v duplikáte súdu uviedol, že extenzívnym výkladom zákona číslo 514/2003 Z.z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, ako to bolo v tomto prejednávacom prípade, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nesprávny úradný postup a za nezákonné rozhodnutie nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného konania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného. Na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia orgánmi činnými v trestnom konaní voči žalobcovi, boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo príslušnou prokuratúrou zrušené v konaní o sťažnosti. V čase vydania uznesenia existovala pravdepodobnosť o spáchaní tam definovaného skutku žalobcom, ktorá sa nepotvrdila. Vydaním uznesenia o vznesení Obvinenia nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v ustanovení § 2 Trestného poriadku. Preukázanie viny obžalovanému je až vecou dokazovania pred súdom. V tejto súvislosti poukázal na obsah nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 163/2013 z 13. novembra 2013, podľa ktorého vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. K nároku na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím, dodal, že rozhodnutie prokurátora, ktorým zamietol sťažnosť žalobcu, nebolo nikdy zrušené, ani zmenené pre nezákonnosť. Žalobca existenciu nesprávneho úradného postupu nepreukázal. Nesprávny úradný postup musí byť konkrétny a musí byť presne pomenovaná činnosť, ktorá bola v rozpore s ustanoveniami konkrétneho zákona. V priebehu trestného konania ani žiaden z relevantných orgánov nesprávny úradný postup nekonštatoval, pričom súd v občianskom súdnom konaní nie je oprávnený preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní. Civilné súdy nemôžu posudzovať čokoľvek, vyplývajúce z priebehu trestného konania. Pri osvedčení nároku na náhradu škody musia byť jednoznačne preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci alebo musí byť rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom. Taktiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy, musia byť taktiež splnené atribúty vzniku zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku. Musí byť jednoznačne preukázané, že v príčinnej súvislosti, buď v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, resp. v príčinnej súvislosti s rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré pre nezákonnosť bolo zrušené, došlo k zásahu do osobnostných práv poškodeného a v dôsledku čoho by v priamej príčinnej súvislosti vznikol poškodenému nárok na priznanie nemajetkovej ujmy. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Tento nárok však vzniká taktiež len za splnenia podmienky v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z.z. podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím, možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí nie je súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy, titulom zodpovednosti štátu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia, vydaného v inom konaní a podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo toto právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, resp. nemajetkovej ujmy, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Žalobca bol rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23Tov/9/2014 zo dňa 18.11.2014 oslobodený spod obžaloby pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), c) Trestného zákona, avšak súčasne bol odsúdený pri nezmenenom výroku o vine pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona k peňažnému trestu 300,- eur. Z uvedeného dôvodu možno spochybníť jeho tvrdenie, spočívajúce v tom, že vznesením obvinenia za prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), c) Trestného zákona mu bola spôsobená škoda spočívajúca v ušlej mzde, nemajetková ujma a škoda z titulu trov právneho zastupovania. Pokiaľ ide o nárok žalobcu v súvislosti s poberaním časti jeho platu - 30%, dočasné pozastavenie výkonu štátnej služby, premiestnenie z veliteľstva v Prešove

na podriadenú rotu v Michalovciach poukazujú na také rozhodnutie jeho nadriadených, ktorý by bolo vydané aj v prípade, ak by bol stíhaný len za tie trestné činy, za ktoré aj bol právoplatne odsúdený.

17. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní predniesla dôvody písomne podanej žaloby.

18. Zástupkyňa žalovaného taktiež na pojednávaní predniesla písomné vyjadrenie k žalobe.

19. Žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní súdu uviedol, že celý život viedol normálny usporiadaný občiansky život. Počas života sa s manželkou poškriepil a našiel si priateľku pani E., s ktorou niekoľko rokov budovali spoločnú domácnosť. Keďže v tom čase on vykonával službu profesionálneho vojaka a bolo podané na neho trestné oznámenie, bol postavený mimo službu a poberal v zmysle zákona len 30 % zo svojho služobného príjmu, z čoho nemohol slušne vyžiť. V tom čase bol profesionálny vojak, a preto vyšetrovateľ v Bardejove nemal voči nemu začať trestné stíhanie ale mal vec postúpiť Vojenskej polícii, čo sa tak stalo až po 2 - 3 mesiacoch po začatí vyšetrovania. Voči nemu boli začaté trestné stíhanie pre 2 skutky, ktoré boli spojené na spoločné konanie, pričom on má zato, že celé konanie sa predovšetkým venovalo a to skutku za nebezpečné prenasledovanie. Nemajetkovú a majetkovú ujmu si uplatňuje z dôvodu, že v tom čase mal neplnoleté deti, s ktorých matkou bol už rozvedený, pričom týmto deťom ľahko v pubertálnom veku vedel vysvetliť, že on nič nespravil. Jeho syn dodnes s ním kvôli tomu nekomunikuje. Bývalá manželka s vypočítaním výživného, ktoré bolo stanovené, nesúhlasila, pretože sa toto výživné počítalo zo zníženého služobného príjmu. Splácal aj hypotéku, potreboval aj veci na každodenný život, a preto si musel peniaze požičiavať. Najprv to bolo od kolegov, rodiny. Vzhľadom na to, že žil v Bardejove, ktoré je malé mesto a každý o každom všetko vie, začali spoluobčania na neho a na jeho mamu ukazovať, šepkať si isté veci, dokonca, že spomínanú pani E. znásilnil. Z dôvodu, že chcel uľahčiť život matke, odsťahoval sa k sestre do Košíc, kde býval na matraci na zemi nejaký čas, čo následne spôsobilo to, že sa začalo po meste povrávať, že ho zatvorili. Vplyvom týchto udalostí sa zhoršil aj stav jeho 70 ročnej mamy. Vzhľadom k týmto okolnostiam bol postavený mimo službu, prestal sa stretávať aj s kolegami, socializovať, prestávali ho pozývať na rozlúčky, narodeniny, dokonca do práce chodili na neho aj anonymy, avšak nevie, čo bolo ich obsahom, pričom on mal dobre naštartovanú kariéru, aj s kontaktmi, ktoré k tomu patria. Aj keď do civilu odišiel na vlastnú žiadosť, čo mu umožnil zákon, ďalej ani vykonávať službu profesionálneho vojaka nemohol, pretože sa mu predlžovala maximálna výsluha v hodnosti, čo vlastne spôsobilo, že by ho po zákonom stanovenej lehote aj tak prepustili, pretože mu skončila maximálna doba služby a maximálna výsluha na hodnosti. Taktiež k odchodu do civilu ho na vlastnú žiadosť prinútilo aj to, že ľahšie sa mu vybavoval dôchodok, ak bol vojak. Trvalo to iba 3 mesiace, čo bolo menej, než by si tieto veci vybavoval v civile.

20. Navrhnutý svedok S.. I. Z., ktorý v minulosti 7 rokov pôsobil ako nadriadený žalobcu, pričom v ozbrojených silách pracoval do 31.08.2012, uviedol, že v čase, keď pracoval v ozbrojených silách, od veliteľa sa dozvedel, že na žalobcu chodili nejaké anonymy, ktoré nevidel. Pre tieto anonymy sa nevedel sústrediť, bol nervózny, nebol vo svojej koži, aj keď úlohy si plnil na plný výkon. Vzťah kolegov ku žalobcovi vedel zhodnotiť len v rámci okruhu 15 ľudí, ktorí pracovali v logistike a uviedol, že títo kolegovia boli voči žalobcovi odmeraní, chýbala súdržnosť, avšak v pracovných vzťahoch boli voči sebe korektní. Vzťahy medzi žalobcom a kolegami nabrali akýsi odstup, pretože spolupracovníci mali nejaké informácie, avšak boli to len nejaké reči, nešlo o presné informácie. Na žalobcu však to malo negatívny dopad. V čase, keď už žalobca odišiel z armády, nebol jeho nadriadeným a ani v čase, keď voči nemu bol vydaný odsudzujúci rozsudok.

21. Svedkyňa Q. Q., sestra žalobcu, súdu uviedla, že s bratom má dobrý vzťah, snažia sa si pomáhať. Začatie trestného stíhanie pre prečin nebezpečného prenasledovania, tak ako pre žalobcu, tak aj pre každého iného, by malo negatívny dopad, zvlášť, pokiaľ ide o Bardejov, ktoré je malé mesto, kde ak za niekým príde polícia, každý o tom vie. Domnieva sa, že na brata to malo negatívny vplyv. Negatívne to vplývalo na neho aj psychicky, avšak bližšie sa k tomu nevie vyjadriť, aké konkrétne vzťahy boli v Bardejove, pretože z Bardejova sa odsťahovala v roku 2002 a potom, ako sa začalo trestné stíhanie voči žalobcovi, sa žalobca odsťahoval k nej a býval s ňou. Bolo to začiatkom roka 2014. Brat u nej býval približne 1 rok. Vzťahy, ktoré mal žalobca v Bardejove, sa po začatí trestného stíhanie prerušili. Keď sa presťahoval do Košíc, poznal iba ju a jej manžela. Brat jej nezdôvodnil, prečo sa sťahuje do Košíc, avšak nebolo potrebné, aby to bližšie konkretizoval, pretože ona vedela, o čo v danej veci ide. Pre ňu to bolo automatické, že prichýlila svojho brata. Následne v dôsledku začatia trestného stíhanie pre prečin výtržníctva a prečin ublíženia na zdraví, žalobca prišiel o prácu. Avšak negatívne na žalobcu vplývalo

stíhanie za obe skutky. Na upresňujúcu otázku žalovaného, vzhľadom na odôvodnenie oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu Trenčín, kde Krajský súd konštatoval, že dôvodom oslobodenia žalobcu nebolo, že sa skutok nestal ale skutočnosť, že tento skutok nepretrvával 6 mesiacov, a skutočnosť, že žalobca mal vzťah s vydatou ženou po dobu 5 rokov, či sa aj táto skutočnosť nerozniesla po malom meste Bardejov, uvádza, že áno, asi sa to roznieslo. O tomto vzťahu vedela aj rodina. Nevedela bližšie uviesť, či to bol vzťah po rozvode alebo pred rozvodom manželstva žalobcu.

22. Svedok, právnik personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky, Liptovský Mikuláš, oddelenie skončenia štátnej služby J. R. B., vo veci následkov personálneho rozkazu a to dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby ku kráteniu mzdy uviedol, že na základe predchádzajúcej úpravy Zákona č. 346/2005, ktorá bola účinná do 31.12.2015, ak je profesionálny vojak trestne stíhaný, vedúci služobného úradu, t.j. riaditeľ, profesionálneho vojaka dočasne pozbaví výkonu štátnej služby. Z dôvodu, že žalobca bol stíhaný za 2 skutky, bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby odo dňa 01.09.2012. Preto na základe toho menovanému bolo vyplácané iba 30 % z platu ako to stanovuje zákon. Aj v prípade, že by žalobca bol stíhaný iba za jeden skutok, taktiež by bol postavený mimo službu. Zákon nerozlišuje, o aké skutky ide.

23. Z personálneho rozkazu personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky Liptovský Mikuláš č. 7224 zo 06.08.2012 vyplýva, že žalobca bol podľa § 65 ods. 1 písm. b) Zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl Slovenskej republiky, (ďalej len Zákon č. 346/2005 Z.z.) podľa § 65 ods. 1 písm. b) Zákona č. 346/2005 Z.z. dočasne pozbavený výkonu štátnej služby odo dňa 01.09.2012. Z odôvodnenia tohto personálneho rozkazu vyplýva, že dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bolo zdôvodnené tým, že uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove pod ČVS: ORP -127/BJ-BJ-2012 zo dňa 29.05.2012 poverený príslušník vzniesol voči žalobcovi obvinenie za prečin nebezpečné prenasledovanie podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona. Voči uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, avšak táto sťažnosť bola prokurátorom zamietnutá a uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.06.2012. Okrem toho pri vydaní personálneho rozkazu sa riaditeľ zaoberal aj uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove pod číslom ČVS: ORP-236/BJ-BJ-2012 zo dňa 29.05.2012, kde poverený príslušník policajného zboru voči žalobcovi vzniesol obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Aj voči uvedenému uzneseniu bola podaná zo strany žalobcu sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol a toto uvedené druhé uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť dňa 25.06.2012.

24. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4 Tv 4/2013 vyplýva, že konania pre vznesené obvinenia za skutky ako sú uvedené v ods. 6 a 7 tohto rozsudku, boli spojené na spoločné konanie uznesením zo dňa 4.7.2012, a boli vedené pod ČVS: ORP-127/BJ-BJ-2012.

25. Ak keď v konaní boli navrhnuté ďalšie dôkazy, jednak zo strany žalobcu ako aj žalovaného, po vykonaní týchto dôkazov strany uviedli, že na ďalších navrhnutých dôkazoch netrvajú a preto súd nepristúpil k vykonaniu ďalšieho dokazovania.

26. V záverečnom návrhu právny zástupca žalobcu uviedol, že na základe vykonaného dokazovania má zato, že uznesením o vznesení obvinenia pre prečin nebezpečného prenasledovania, ktoré bolo oslobodzujúcim rozsudkom zrušené, bola žalobcovi spôsobená škoda a to jednak spočívajúca v ušlej mzde ako aj nemajetková ujma a škoda z titulu úhrady trov advokátom za zastupovanie. Z výpovede svedkov vyplynulo, že vznesením obvinení bola žalobcovi spôsobená nemajetková ujma, narušili sa pracovné ako aj služobné vzťahy, žalobca bol postavený mimo službu.

27. Zástupca žalovaného v záverečnom návrhu súdu uviedol, že žiada, aby súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca sám uviedol, že požiadal na vlastnú žiadosť o odchod zo služobného pomeru, nakoľko dosiahol maximálnu výsluhu hodností. Žalobca teda neodišiel zo zamestnania z dôvodu trestného stíhania, ale z dôvodu výhodnosti jeho odchodu do výsluhového dôchodku. Aj sám svedok, zástupca personálneho úradu Ozbrojených síl potvrdil, že ak by žalobca neodišiel na vlastnú žiadosť a odišiel by až po právoplatnosti rozsudku, v tomto prípade by stratil nárok na akýkoľvek výsluhový dôchodok, prípadne aj na odchodné. Žalobca si uplatnil náhradu škody z dôvodu, že bol trestne stíhaný za prečin nebezpečného prenasledovania, ktoré sa skončilo oslobodením spod obžaloby. Voči žalobcovi však boli vydané dve uznesenia za dva skutky a to nielen za skutok nebezpečné

prenasledovanie, za ktoré bol spod obžaloby oslobodený, ale aj za skutok ublíženia na zdraví, ktorý bol neskôr prekvalifikovaný ako prečin výtržníctva v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví. Vo veci sa viedlo spoločné konanie a tým istým rozsudkom bol žalobca oslobodený pre jeden skutok a pre druhý skutok bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Žalobca bol oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie z dôvodu, že skutok sa nestal. Aj keď žalobca uviedol, že trestné stíhanie pôsobilo na neho negatívne v súkromí ako aj v pracovnom živote, je podstatné to, že v skutočnosti bol žalobca uznaný vinným. Aj keď škoda, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku jeho oslobodenia za prvý skutok, v podstate mu vznikla škoda aj napriek oslobodeniu spod obžaloby, lebo bol odsúdený za druhý skutok. Aj v podanej žalobe o náhradu škody takticky bolo spomínané len nebezpečné prenasledovanie, pre ktoré bol spod obžaloby žalobca oslobodený, avšak konečný rozsudok znel tak, že za skutok výtržníctva v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví bol žalobca odsúdený. Pretože žalobca bol trestne stíhaný, preto bol postavený mimo službu. Svedok J. B.Í. uviedol, že sa nerozlišuje, či vojak je trestne stíhaný za taký alebo onaký čin, pretože v každom prípade je ihneď postavený mimo službu, čo znamená, že akonáhle je personálnemu úradu doručené uznesenie o vznesení obvinenia, žalobca bol v tom okamžiku postavený mimo službu a to nielen pre vznesené obvinenie nebezpečného prenasledovania. Preto v takomto prípade nemohla ani žalobcovi vzniknúť škoda - ušlý zisk, pretože takáto škoda by mu vznikla aj v prípade, že by bol stíhaný len pre prečin ublíženia na zdraví v súbehu s prečinom výtržníctva. Domnieva sa, že by v prípade, že zákonodarca mal v úmysle odškodňovať aj osoby, voči ktorým bolo len vznesené obvinenie a následne v trestnom konaní by boli spod obžaloby oslobodené, bolo by to upravené obdobne ako je to uvedené v § 8 ods. 5 písm. b) Zákona v prípade väzby. Žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, nebolo preukázané, že by orgán pochybil, alebo že by rozhodnutie orgánu bolo nezákonné. V časti uplatneného nároku na náhradu škody vo veci zaplatených trov konania žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že uvedení právni zástupcovia žalobcu zastupovali za stíhanie pre dva skutky.

28. Z pripojeného spisu spisu Okresného súdu Prešov sp.zn. 4Tv/4/2013 vyplýva, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Bardejove, sp.zn. ORP-236/BJ-BJ-2012 zo dňa 29.5.2012 bolo začaté trestné stíhanie R. R., v tomto konaní žalobcu, z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Na zastupovanie v konaní pre uvedený skutok bolo udelené plnomocenstvo, v našom konaní zo strany žalobcu, pre advokáta Mgr. Daniela Sopka a ďalej z obsahu tohto spisu vyplýva, že voči, v tomto konaní žalobcovi, bolo vydané aj ďalšie uznesenie o začatí trestného stíhania, bolo vydané Okresným riaditeľstvom PZ v Bardejove zo dňa 29.5.2012 sp.zn. ORP-127/BJ-BJ-2012. Voči, v tomto konaní žalobcovi, bolo vznesené obvinenie z prečinu nebezpečné prenasledovanie podľa § 360a ods. 1 písm. b) a písmeno c) Trestného zákona. Na zastupovanie pre uvedený skutok bolo dňa 31.5.2012, v tomto konaní zo strany žalobcu, udelené plnomocenstvo pre zastupovanie a to pre advokáta Mgr. Daniela Sopka. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že došlo k spojeniu konania voči týmto obom skutkom uznesením zo dňa 4.7.2012, a boli vedené pod ČVS: ORP-127/BJ-BJ-2012.

29. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

30. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku, Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

31. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len Zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

32. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) Zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

33. V zmysle § 5 ods. 1 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

34. Podľa § 6 ods. 1,2 Zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

35. Podľa § 15 ods. 1 Zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

36. V zmysle § 17 ods. 1 Zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

37. Podľa § 17 ods. 2 Zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

38. Podľa § 17 ods. 3 Zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

39. Podľa § 18 ods. 1,2, 3 Zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

40. Podľa § 19 ods. 1, 3, Zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

41. Podľa § 65 ods. 1 Zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, profesionálneho vojaka vedúci služobného úradu dočasne pozbaví výkonu štátnej služby, ak

- a) sa stal dôvodne podozrivým, že závažným spôsobom uvedeným v § 70 ods. 4 porušil základnú povinnosť, alebo
- b) je trestne stíhaný.

42. Podľa § 65 ods. 2 Zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, profesionálny vojak podľa odseku 1 písm. a) sa dočasne pozbaví výkonu štátnej služby na čas nevyhnutne potrebný na objasnenie jeho

konania, najviac na tri mesiace; ak v tejto lehote nedošlo k objasneniu jeho konania, možno tento čas výnimočne predĺžiť najviac o tri mesiace. Ak je profesionálny vojak trestne stíhaný, dočasne sa pozbaví výkonu štátnej služby do právoplatného skončenia trestného stíhania.

43. Podľa § 65 ods. 3 Zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Profesionálnemu vojakovi, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, sa poskytne 30 % zo služobného platu z funkcie, do ktorej je ustanovený alebo vymenovaný pred dočasným pozbavením výkonu štátnej služby, najmenej však vo výške minimálnej mzdy.

44. Keďže žalobca zobral žalobu do sumy 4.000,- eur späť a žalovaný so späťvzatím súhlasil, súd konanie do tejto časti zastavil.

45. V zmysle ustálenej súdnej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 1Cz 6/90 zo dňa 23.02.1990 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993 sp.zn. 1Cdo/53/93 publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994) ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia, resp. vedenia trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania.

46. Ak skončilo trestné stíhanie právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, nepochybne bolo obvinenie vznesené dôvodne. V ostatných prípadoch bolo trestné stíhanie vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielen po celý čas považovala, ale nevinnou aj bola. Nevinný sa vnútorne ťažko vyrovnáva so vznesením obvinenia, a hrozbou trestu i vykonávaním úkonov trestného konania. Jeho prežívanie trestného stíhania je zvyrazňované neúspechom podávaných sťažností, trestné stíhanie vníma ako prejav arogancie moci. Za spôsobenú škodu očakáva náhradu a za nemajetkovú ujmu satisfakciu. Možno teda ustáliť, že v každom prípade vznesenia obvinenia, ak sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, musí byť uznesenie o vznesení obvinenia považované za nezákonné rozhodnutie (bolo vznesené nevinnému), bez ohľadu na to, ako sa vec javila policajtom v čase vydania rozhodnutia. Rozhodujúce je, že nakoniec sa posúdenie veci policajtom ukázalo nesprávnym, pretože sa nepreukázalo, že obvinený skutok spáchal, že sa tento vôbec stal alebo je trestným činom. Štát musí byť potom povinný reparovať nevinnému všetky následky spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ale i nemajetkovú ujmu. Pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadostučinenie podľa ods. 1 ustanovenia § 17 zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. (rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6Co/437/2015 zo dňa 17.05.2017)

47. Podľa Ústavy Slovenskej republiky, článok 48, odsek 3, má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003. Z koncepcie tohto zákona vyplýva, že zodpovedným subjektom je štát a to v prípade, že škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, alebo územná samospráva a to v prípade škody, ktorá bola spôsobená pri výkone samosprávy. Zákon č. 514/2003 výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má zato, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol

spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, napr. prerokovanie nároku na náhradu škody, zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.

48. Pre vznik zodpovednosti za škodu sa vyžadujú tieto predpoklady:

- a) Nezáonné rozhodnutie,
- b) Škoda,
- c) Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou.

49. V prípade uplatnenia náhrady škody má poškodený nárok aj na náhradu nákladov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy obhajoby. Osobitosťou náhrady škody je to, že pred uplatnením nároku na náhradu škody na súde, treba spravidla nárok vopred prerokovať príslušným orgánom podanou písomnou žiadosťou. Tento nárok má uspokojiť predovšetkým orgán príslušný na prerokovanie nároku. Až následne, ak tento kompetentný orgán v lehote 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti neuspokojil nárok poškodeného, poškodený sa môže domáhať uspokojenia nároku na súde.

50. V súvislosti s prejednanou vecou treba zdôrazniť, že samotným zodpovedným subjektom je vždy Slovenská republika, bez ohľadu na to, ktorý štátny orgán koná v jej mene.

51. Podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (ktorý nárok sa uplatňuje žalobcom v tomto konaní) sú upravené v zákone č. 514/2003 Z.z. Predmetný zákon je založený na tom, že zodpovednosť za uvedenú škodu nesie štát (t.j. Slovenská republika), pretože činnosť štátnych orgánov je vykonávaná v mene štátu. Túto skutočnosť žalobca aj premietol do označenia účastníka na strane žalovaného, kde žalovaný je štát, t.j. Slovenská republika, zast. Generálnou prokuratúrou a to tak, ako toto označenie bolo opravené na návrh žalobcu v zmysle uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 03.02.2017 sp.zn. 7C/60/2016-49. Ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru o vznesení obvinenia a podal v danej trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písmeno f) Zákona číslo 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Preto súd mal zato, že označený žalovaný v zmysle uznesenia ako súd pripustil zmenu účastníka žalovaného, je vo veci pasívne legitimovaný. Žalobca svoj nárok vopred prerokoval a to podaním písomnej žiadosti na Ministerstve spravodlivosti, ktorá bola odstúpená Generálnej prokuratúre. Generálna prokuratúra tento nárok odmietla priznať a teda uplatnený nárok žalobcu doposiaľ nebol vyplatený.

52. Na základe vykonaného dokazovania a z hore uvedených dôkazov a zákonných ustanovení vyplýva, že uznesenie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove zo dňa 29.5.2012 ČVS:ORP-127/BJ-BJ-2012, ktorým podľa § 206 ods. 1 Tr. por. bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a c) Tr.zák. je nezákonným rozhodnutím, keďže pre uvedený skutok bol žalobca po podaní obžaloby pre uvedený skutok spod obžaloby oslobodený. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca aj sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá. Súd sa preto zaoberal, či škoda, ktorú si uplatnil, mu vznikla v príčinnej súvislosti s týmto uznesením.

53. V konaní žalobca potom, čo zobral žalobu čiastočne späť v časti nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur, sa podanou žalobou domáhal nároku na náhradu škody spôsobenej konaním štátu v zmysle § 17 ods. 1 citovaného zákona a taktiež aj nemajetkovej ujmy a náhrady trov z dôvodu nezákonného uznesenia Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove zo dňa 29.5.2012 ČVS:ORP-127/BJ-BJ-2012, ktorým podľa § 206 ods. 1 Tr. por. bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a c) Tr.zák., spod ktorého bol právoplatne oslobodený.

54. Pokiaľ ide o náhradu skutočnej škody a ušlého zisku, uplatňoval si ušlú mzdu za obdobie od 01.09.2012 do 30.12.2012 vo výške 15.021,98 eur a taktiež sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy po čiastočnom späťvzátí vo výške 12.885,- eur podľa § 17 ods. 3 písm. a) až b) citovaného zákona a taktiež

si uplatňoval aj náhradu škody podľa § 18 ods. 1 až 3 citovaného zákona vo výške 2.838,97 eur ako trovy právneho zastúpenia uhradené advokátom.

55. Ušlú mzdu si uplatňoval z dôvodu, že ak by nebol trestne stíhaný a po vznesení obvinenia by mu nebol dočasne pozastavený výkon štátnej služby a personálnym rozkazom by nebol postavený mimo službu a následne premiestnený z veliteľstva v Prešove na podriadenú rotu v Michalovciach, bola by mu vyplatená mzda v plnej výške. Za obdobie od 01.09.2012 do 31.12.2014 mu bola vyplatená suma 42.919,96 eur, ale v skutočnosti obdržal len sumu 12.876,- eur, čo rozdiel predstavuje sumu 30.043,96 eur a z tohto rozdielu si uplatnil polovicu, t.j. sumu 15.021,98 eur.

56. Súd však mal zato, že nie sú splnené zákonom stanovené podmienky, aby náhrada škody v časti ušlej mzdy mohla byť žalobcovi priznaná a to z dôvodu, že pripojením trestného spisu súd zisťoval úkony, ktoré boli v trestnom konaní vykonané spolu s úkonmi, ktoré boli voči žalobcovi vykonané personálnymi rozkazmi a zistil, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre priznanie nároku na náhradu tejto škody. Z pripojeného obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že voči žalobcovi v ten istý deň boli začaté trestné stíhania a boli vznesené obvinenia pre dva skutky a to pre spáchanie prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Je síce pravdou, že pôvodne žalobca bol trestným rozkazom Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2013 zo dňa 12.07.2013 uznaný za vinného z oboch týchto trestných činov a po podaní odporu proti trestnému rozkazu následne bol uznaný za vinného z oboch týchto trestných činov rozsudkom Okresného súdu v Prešove č.k. 4Tv/4/2013 zo dňa 15.04.2013 a následne po podaní odvolania Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 23Tov/9/2014 zo dňa 08.11.2014 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok vo výroku o vine a v celom výroku o treste, pokiaľ ide o spáchanie prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona spod obžaloby oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom, avšak pre skutok a to prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona bol odsúdený. Z personálneho rozkazu personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky Liptovský Mikuláš č. 7224 zo 06.08.2012 vyplýva, že žalobca bol podľa § 65 ods. 1 písm. b) Zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl Slovenskej republiky, (ďalej len Zákon č. 346/2005 Z.z.) podľa § 65 ods. 1 písm. b) Zákona č. 346/2005 Z.z. dočasne pozbavený výkonu štátnej služby odo dňa 01.09.2012. Z odôvodnenia tohto personálneho rozkazu vyplýva, že dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bolo zdôvodnené tým, že uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove pod ČVS: ORP-127/BJ-BJ-2012 zo dňa 29.05.2012 poverený príslušník vzniesol voči žalobcovi obvinenie za prečin nebezpečné prenasledovanie podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona. Voči uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, avšak táto sťažnosť bola prokurátorom zamietnutá a uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.06.2012. Okrem toho pri vydaní personálneho rozkazu sa riaditeľ zaoberal aj uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove pod číslom ČVS: ORP-236/BJ-BJ-2012 zo dňa 29.05.2012, kde poverený príslušník policajného zboru voči žalobcovi vzniesol obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Aj voči uvedenému uzneseniu bola podaná zo strany žalobcu sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol a toto uvedené druhé uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť dňa 25.06.2012. Z uvedeného teda vyplýva, že dočasné pozastavenie výkonu štátnej služby bolo odôvodnené vznesením obvinenia pre dva skutky, teda aj pre skutok, pre ktorý bol spod obžaloby oslobodený a to nebezpečné prenasledovanie, ako aj pre skutok ublíženia na zdraví, za ktorý bol žalobca odsúdený. Bližšie k týmto okolnostiam bol vypočutý navrhnutý svedok a to zástupca príslušného personálneho úradu J.. R. B., ktorý vo veci následkov personálneho rozkazu a to dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby ku kráteniu mzdy uviedol, že na základe predchádzajúcej úpravy Zákona č. 346/2005, ktorá bola účinná do 31.12.2015, ak je profesionálny vojak trestne stíhaný, vedúci služobného úradu, t.j. riaditeľ, profesionálneho vojaka dočasne pozbaví výkonu štátnej služby. Z dôvodu, že žalobca bol stíhaný za 2 skutky, bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby odo dňa 01.09.2012. Preto na základe toho menovanému bolo vyplácané iba 30 % z platu ako to stanovuje zákon. Aj v prípade, že by žalobca bol stíhaný iba za jeden skutok, taktiež by bol postavený mimo službu. Zákon nerozlišuje, o aké skutky ide.

57. Z uvedeného teda vyplýva, že krátenie mzdy na strane žalobcu bolo spôsobené nielen pre trestné stíhanie pre skutok nebezpečného prenasledovania, spod ktorého obžaloby bol oslobodený, ale taktiež bol postavený mimo dočasnú službu aj z dôvodu vznesenia obvinenia pre trestný čin ublíženia na zdraví

a aj z tohto dôvodu, teda pre stíhanie tohto skutku, za ktorý bol právoplatne odsúdený, nastúpilo v jeho prípade zo zákona krátenie mzdy. Aj keď je pravdou, že pokiaľ ide o celú krátenú výšku mzdy, žalobca uviedol, že si uplatňuje iba 50 %, t.j. ako keby išlo o krátenie za jeden skutok a za skutok, za ktorý bol oslobodený si krátenú mzdu neuplatňuje, zákon však nerozlišuje výšku krátenia mzdy podľa počtu skutkov. Paušálne je táto výška krátenia daná sumou 30 %. To znamená, že ak by aj bol žalovaný iba stíhaný za skutok ublíženia na zdraví, za ktorý bol odsúdený, aj v danom prípade by nastúpilo krátenie jeho mzdy vo výške 30 %. Preto súd mal zato, že uplatnený nárok na náhradu škody a to krátenia mzdy nie je dôvodný, nakoľko nebolo preukázané, že toto krátenie bolo spôsobené začatím trestného stíhania, za ktoré bol právoplatne oslobodený. Preto súd v tejto časti nárok na náhradu škody zamietol.

58. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že uznesenie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bardejove, odbor poriadkovej polície, obvodné oddelenie policajného zboru v Bardejove sp.zn. ČVS: ORP-127/BJ-BJ-2012 o vznesení obvinenia voči žalobcovi pre skutok pre trestný čin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c), Trestného zákona, v dôsledku jeho oslobodenia spod obžaloby je rozhodnutím nezákonným. Zároveň bola splnená podmienka vyplývajúca z § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. keď žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť. Tým bola splnená prvá podmienka pre vyvodenie zodpovednosti za škodu voči štátu a to nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia voči žalobcovi pre trestný čin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona avšak nebola naplnená aj ďalšia podmienka, že škoda mu vznikla v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím. Tento uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 3 Zákona vo výške 12.885 eur v súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím súd žalobcovi nepriznal z dôvodu, že nemal preukázané, že by boli naplnené zákonom stanovené predpoklady na priznanie finančnej náhrady - škody, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, nakoľko podstatné pre zamietnutie tohto nároku v tejto časti bola skutočnosť, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie nie iba za jeden skutok, ale za dva skutky, pričom, ako už súd vyššie uviedol, za jeden skutok bol žalobca oslobodený a za druhý bol odsúdený. Toto vznesenie obvinenia bolo vykonané v ten istý deň. Následne vznesenie tohto obvinenia, ktoré bolo vykonané osobitne v samostatných konaniach, bolo spojené do jedného konania, pričom, ak tento svoj nárok žalobca odôvodňuje tým, že vznesenie obvinenia malo pre neho nepriaznivý dopad jednak v rámci pracovného kolektívu, v rámci súkromného ako aj spoločenského života a zasahoval nepriamo aj do života jeho matky, nie je možné z titulu, že tieto trestné stíhania a obvinenia boli vykonané v jeden deň, rozdeliť, že pre jeden skutok bol žalobca ukrátený v niektorých častiach života a pre druhý skutok bol taktiež ukrátený v ďalších niektorých častiach života, t.j. za skutok, pre ktorý bol oslobodený. S istotou možno povedať, že ak by bol žalobca stíhaný iba pre skutok ublíženia na zdraví, za ktoré bol právoplatne odsúdený, dá sa povedať, že aj toto iba jedno právoplatné odsúdenie by taktiež spôsobilo jeho pokles v spoločenskom, súkromnom, pracovnom živote a vplývalo by to negatívne aj do života jeho rodiny. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, ako ju uviedol žalobca, kde podľa jeho tvrdenia, mesto Bardejov je malým mestom, kde každý o všetkom vie, avšak ani táto skutočnosť nezaručuje, že občania Bardejova, prípadne jeho ostatní kolegovia a ostatné osoby, s ktorými v minulosti prichádzal do kontaktu, presne vedeli, pre aké skutky bol žalobca stíhaný, že išlo o viacero skutkov. Dá sa povedať, že mohla byť verejnosti iba známa skutočnosť, že voči žalobcovi je vedené trestné stíhanie. Navyiac je potrebné uviesť, že ak žalobca uviedol, že v meste Bardejov každý o všetkom vie, teda občania Bardejova museli vedieť okolnosti spáchania skutku, pre ktorý bol aj oslobodený a teda, že okolnosti tohto skutku mohli spôsobovať poklesok v jeho spoločenskom a súkromnom živote. Taktiež je potrebné dodať, že ak žalobca uvádza, že má narušený vzťah so svojím synom, nemožno opomenúť skutočnosť, že naozaj žalobca mal blízky dlhotrvajúci vzťah so svojou priateľkou a teda, že aj táto skutočnosť mohla vplývať na vzťah rodiča a syna, nielen samotná skutočnosť, že voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie. Na záver však treba dodať, že, ako už súd vyššie uviedol, súd konštatuje, že rozhodnutie vo veci začatia trestného stíhania pre trestný čin nebezpečného prenasledovania bolo nezákonným rozhodnutím, keďže pre tento skutok bol spod obžaloby oslobodený, avšak súd má zato, že už len samotné prejednanie a konštatovanie tejto skutočnosti postačuje ako satisfakcia, vzhľadom nato, ako už súd vyššie uviedol, že okrem skutku, za ktorý bol žalobca oslobodený, bol žalobca právoplatne odsúdený aj za iný skutok, ktorého začatie trestného stíhania ako aj vedenie trestného konania bežalo súbežne. Toto súbežné stíhanie, okolnosti skutkov vylučujú priznanie nároku na náhradu škody pre nezákonné rozhodnutie vo veci vznesenia obvinenia pre skutok nebezpečného prenasledovania, nakoľko nebolo preukázané, že táto uplatňovaná škoda bola spôsobená len stíhaním pre skutok nebezpečného prenasledovania. Táto škoda by určite vznikla žalobcovi aj kedy bol stíhaný len pre skutok, za ktorý bol odsúdený.

59. Podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku, o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu vecí v primeranej lehote.

60. Podľa § 13 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

61. Podľa § 13 ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb ustanovenie odseku 3 sa nepoužije, ak spojenie vecí na spoločné prejednanie vyplýva zo zákona. V takej veci sa určí výška tarifnej odmeny podľa vecí, ktorej hodnota je najvyššia.

62. V období trestného stíhania žalobca bol zastúpený viacerými advokátmi. Pri podanej žalobe súdu predložil vyúčtovania jednotlivých jeho advokátov a to nasledovne: Advokát JUDr. Branislav Bodner si vyúčtoval odmenu vo výške 600,- eur, advokát JUDr. Tatiana Vorobelová si vyúčtovala odmenu vo výške 1.538,97 eur a advokát Mgr. Daniel Sopko si vyúčtoval odmenu vo výške 700,- eur. Advokát JUDr. Branislav Bodner uviedol, že vyúčtovaná odmena bola uhradená v celom rozsahu a bola vyúčtovaná v zmysle dohody. Advokát JUDr. Tatiana Vorobelová uviedla, že záloha vo výške 1.335,29 eur žalobcom bola uhradená a ostáva doplatiť ešte zvyšok 203,68 eur. Vo svojom vyúčtovaní predložila výpočet odmeny v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a advokát Mgr. Daniel Sopko uviedol, že žalobca uhradil zmluvnú odmenu vo výške 700,- eur.

63. Podľa Trestného zákona, sadzba za skutok podľa § 360a ods. 1 písm. b) a c) je až 1 rok, za skutok podľa § 364 ods. písm. a) je až 3 roky a za skutok podľa § 156 ods. 1 je 6 mesiacov až 2 roky. V zmysle § 13 ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ak spojenie vecí na spoločné prejednanie vyplýva zo zákona, v takej veci sa určí výška tarifnej odmeny podľa vecí, ktorej hodnota je najvyššia. Tarifná odmena u advokátov teda mala byť určená za skutok s najvyššou sadzbou, čo je skutok podľa § 364 ods. písm. a Trestného zákona, za ktorý bol žalobca právoplatne odsúdený.

64. Preto nárok na náhradu škody a to v časti zaplatených trov a to trovy obhajoby v trestnom konaní, súd nepriznal žalobcovi, pretože v zmysle ustanovení zákona stíhanie žalobcu za dva skutky bolo spojené na spoločné konanie. Vyhláška o náhradách advokátov hovorí, že pri zastúpení advokátom v trestnom konaní, ak advokát zastupuje obvineného za dva skutky, advokátovi patrí odmena za zastúpenie za skutok, ktorý je s najvyššou trestnou sadzbou. Za skutok s najvyššou sadzbou bol žalobca odsúdený, a preto tieto trovy nevynaložil v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Ak žalobca advokátovi uhradil vyššiu odmenu ako to dovoľuje zákon, tento rozdiel si nemôže uplatňovať od štátu. Toto bola dohoda medzi žalobcom a advokátom. Do úvahy by možno prichádzala úhrada za zastupovanie žalobcu advokátom Mgr. Sopkom a to za úkony prevzatie a príprava zastupovania za prečin nebezpečné prenasledovanie a podanie sťažnosti voči tomuto uzneseniu, za stíhanie ktoré bol žalobca oslobodený, avšak žalobca si odmenu s advokátom Mgr. Sopkom dohodol ako zmluvnú, kde nebolo rozčlenené, ako odmena patrí za tieto úkony, teda súd nevedel zistiť výšku tejto škody, a preto celý nárok na náhradu trov zamietol.

65. Súd mal zato, že žalobca nepreukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. súčasné splnenie troch podmienok a to 1/ existencia nezákonného rozhodnutia, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Preto, ako súd už vyššie uviedol, súd mal zato, že len samotné prerokovanie uplatňovaného nároku na náhradu škody z dôvodu oslobodenia pre skutok nebezpečného prenasledovania, súd mal zato, že je dostačujúcim zadosťučinením, vzhľadom nato, že súbežne s týmto trestným stíhaním voči žalobcovi bolo vedené aj trestné stíhanie pre trestný čin výtržníctva v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví. V ostatnej časti uplatňovaného nároku nebola preukázaná, že by medzi vznikom škody na strane žalobcu a nezákonným rozhodnutím bola daná príčinná súvislosť, pretože, ako už súd vyššie uviedol, postavenie mimo služby a krátenie mzdy by žalobcu postihlo aj v prípade, že by bol stíhaný iba pre skutok ublíženia na zdraví v súbehu s prečinom výtržníctva a náklady na trovy obhajoby pre advokáta by boli vynaložené, ak by bol stíhaný aj iba pre jeden skutok.

66. V konaní žalobca zložil zálohu na náklady dokazovania. Keďže však táto záloha zložená nebola, súd rozhodol o vrátení tejto zálohy po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

67. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

68. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

69. Keďže súd konanie čiastočne zastavil, avšak toto zastavenie zavinil žalobca, a to zvyšku žalobu zamietol, súd mal zato, že v celom rozsahu bol úspešný žalovaný. Vzhľadom na uvedené, má preto nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

70. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde vo Vranov a nad Topľou písomne.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 SCP). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť (§ 365 CSP) len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.